

ODVAHA DODRŽET SLIB

KAREL KAHOUN

Karel Kahoun (1935–2012), politický vězeň a skaut, se narodil ve Volenicích u Horažďovic, kde se díky výchově ve věřící rodině a skautingu formovala jeho osobnost směrem, který předznamenal jeho pozdější osudy.

Kvůli víře nesměl dostudovat gymnázium, po absolvování hospodářské školy zvolil pedagogickou fakultu, obor přírodověda. Zúročil tak zkušenosti z vedení tajného skautského oddílu. Učil však jen velmi krátce. Během základní vojenské služby byl kvůli ilegální činnosti zatčen, čtyři měsíce vyslýchán a odsouzen. Jako vězeň pracoval v trestaneckém táboře Rovnost při jáchymovských uranových dolech. Po propuštění pracovali s otcem, bývalým profesorem, jako cestáři.

Po čase byl odvelen do Prahy, aby dokončil vojenskou službu. Časem, díky zkušenostem s ornitologií a lásce k přírodovědě, začal vypomáhat v zoologické zahradě, kam později nastoupil jako ošetřovatel cizokrajné zvěře. Podařilo se mu dostudovat výtvarný obor a speciální pedagogiku, což mu usnadnilo návrat do školství.

V ZOO se seznámil se svou budoucí ženou Blankou, později už se třemi dětmi zrenovovali dům ve Všenorech. Do rodiny na návštěvu chodil i spolužák jeho syna, který měl pět dalších sourozenců. Když těmto dětem postupně zemřeli oba rodiče, skončili v různých dětských domovech. Tam za nimi Karel Kahoun a jeho žena Blanka dojížděli a postupně je všechny převzali do pěstounské péče.

Po změně režimu se aktivně zapojil do obnovy skautského hnutí, působil jako obecní kronikář a člen farní rady, stal se členem KDU-ČSL. Byl držitelem medaile 3. odboje Konfederace politických vězňů.

V roce 2006 vydal Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu jeho knihu **Lámání lilíí aneb vzpomínky jednoho skautíka**, jež sloužila i jako doplněk k výuce. Karel Kahoun byl i básníkem a kreslířem, který svoje vzpomínky zaznamenával i formou komiksových anekdot.

Osobní dodatek syna Jana

Můj tatínek vše v životě dělal naplno a s vírou v dobro... Zůstává pro mě nejen rodičem, ale také kamarádem a člověkem, který mi dal mnoho rad do života. A to již v dětství při našich dlouhých debatách o vesmíru, přírodě a vztazích v ní. Jeho moudrost, otevřenost a laskavost, které rozdával všem lidem kolem sebe, jsou stále živé a potvrzují to i ohlasy a vzpomínky mnoha lidí, kterým ovlivnil život nebo se kterými se potkával.

Maminka mu vždy stála s láskou po boku, vytvářela zázemí nám všem a tatínkovi při jeho mnoha aktivitách. Ležely na ní ty mnohé, velké a na první pohled neviditelné starosti o rodinu, děti a domácnost. To vše bylo ještě umocněno přijetím šesti dětí do pěstounské péče.

Jan Kahoun, syn

Ne, nezradím!

I kdyby všichni ďasi světa

V úžasu se spikli proti...

*Zachrastil zámek, zazvonil klíč
u dveří celý! Všechno je pryč!*

*Za zády ruce, sklopen zrak,
dozorcův hlas a denně pak
výslechů řada, slzy, vzdor,
člověkem kdys byl tento tvor.*

*Bez kliky dveře, v okně mříž,
v kukátku oko na obtíž.*

*Měsíc za měsícem, kolik as?
V brzku již advent přijde zas.*

*„Hospodin přijde...!“ v duši zní,
bude zas doba vánoční.*

Co asi doma dělají?

Andělé se mu přeptají!

Pak přijdou ve snu, jaká zář...!

*Ach to jen žárovka svítí v tvář
po celou noc. A bez hnutí
dozorce spát ho přinutí!*

*Přijde však Kristus, on to ví,
králové tři – zas nepoví
Herodům novým, kde se skryl,
kde se zas v slávě objevil.*

*Betlém bude chudá cela,
jeslemi srdce, čisté zcela.*

*V samoty tichu zas a zas
maminčin vnímá z dálky hlas.*

*V hrozivém hřmění zloby vír –
zde v duši Bůh – a klid a mír!*